

[Steen Folke]

at dette er fordyrende. Jeg kan fremlægge en lang række eksempler – og det vil jeg meget gerne gøre – der viser, at det har været klart fordyrende. Det har været dokumenteret; jeg kan henvise til den dokumentation, der findes f. eks. i bogen »Hvem hjælper vi?«. Der findes også i talrige andre bøger og skrifter dokumentation for en række konkrete sager, hvor det har været i væsentlig grad fordyrende, at u-landene har været henvist og tvunget til at købe i Danmark, og det er bevisligt, så jeg forstår ikke, hvorfor udenrigsministeren vil benægte det.

Hvis udenrigsministeren havde ret, kunne man jo roligt afbinde lånene. Hvis det var sådan, at u-landene stod i kø for at købe netop danske varer, kunne man da ophæve denne binding til indkøb, så behøvede man da ikke at tvinge dem til det. Så ville det logiske være at sige: nu afbinder vi lånene, for de kommer alligevel, fordi de så gerne vil have de danske varer. Så er det fint. Jeg mener, at logikken burde føre den vej, men udenrigsministeren ved jo godt, at sådan fungerer det ikke. De køber her, fordi de er tvunget til det.

I øvrigt vil jeg gerne henvise til, at der er lande, oven i købet lande, der ligger Danmark meget nær, og som man ofte sammenligner Danmark med, som er gået over til afbinding af lånene. Hvorfor kan det lade sig gøre i visse andre lande, som i øvrigt ligner Danmark, at ophæve denne binding til indkøb i det pågældende land, og hvorfor er det så umuligt i det danske tilfælde, samtidig med at udenrigsministeren hævder de danske varers fremragende kvalitet?

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Grunden til den manglende binding i de lande, som vi begge tænker på, men ikke nævner, er, at det ene land ingen statslån har og det andet også binder gaverne.

Så skal jeg blot sige, at det jo ikke kan være nyt for os, der kender hr. Steen Folkes argumentation også i denne sag, at han, når man taler om varer, interesserer sig mere for kvantitet end for kvalitet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til *statsministeren* af:

Steen Folke (VS):

»Hvornår og hvordan har den danske stat eller det danske samfund erhvervet ejendomsretten til råstofferne i Grønlands undergrund?«

(Spm. nr. 53).

Skriftlig begrundelse.

I et svar til medlem af folketinget Erlendsson af 13. september 1977 skriver statsministeren om råstofferne i Grønlands undergrund, at det er regeringens opfattelse, at disse råstoffer tilhører hele det danske samfund.

Dette kan underbygges med, at der f. eks. i mineloven står, at råstofferne tilhører staten – underforstået den danske stat. Men mineloven er jo vedtaget i det danske folketing. Det samme gælder grundloven af 1953, som indlemmede Grønland i det danske rige på lige fod med andre dele af riget. Den var end ikke til folkeafstemning i Grønland. Den grønlandske befolkning er ikke på noget tidspunkt blevet spurgt om sin mening om spørgsmålet.

Det bliver vanskeligt at forklare, at Danmark skulle have nogen ejendomsret til råstofferne i Grønlands undergrund på anden måde end som et udtryk for, at Grønland stadig må undgælde for, at det i sin tid blev underlagt Danmark og i mere end 200 år har været en dansk koloni. Og det er ærlig talt en lidt ubehagelig baggrund for den af statsministeren og andre hævdede danske ejendomsret til råstofferne i Grønlands undergrund.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Steen Folke er jo medlem af den grønlandske hjemmestyrekommission og er derfor også bekendt med, at statsministeriet i samarbejde med justitsministeriet i en skrivelse af 25. oktober 1976 udførligt har redegjort for de juridiske spørgsmål vedrørende råstofferne i Grønlands undergrund. Spørgsmålet lyder jo sådan: Hvornår og hvordan har den danske stat eller det danske samfund erhvervet ejendomsretten til råstofferne i Grønlands undergrund? Egentlig er der et svar i den redegørelse, som jeg dengang sendte til hjemmestyrekommissionen, og denne ret omfattende skrivelse er hr. Steen Folke jo i besiddelse af netop som medlem af kommissionen.